

Sắc Hoa Màu Nhau

Truyện của Thảo Nguyễn

Mùa hè năm nay ở Montreal thật đặc biệt, khi hậu lúc nào cũng 25, 26 độ C, và lúc nào cũng có gió mát loáng thoáng thổi làm cho không khí thật là dễ chịu, chỉ có mưa nhiều hơn mọi năm, nhưng nhờ mưa nhiều nên cây cối xanh tươi, hoa tươi sắc thắm! Trưa nay, tôi ngồi trước máy *computer* để xem *slideshow* và nghe bản nhạc “Sắc hoa màu nhớ” của anh Thái Trần chuyển cho một số bạn hữu của Điện lực! Mỗi lần nghe bản nhạc “Sắc hoa màu nhớ”, tôi man mác buồn, bao nhiêu kỷ niệm thời nữ sinh áo trắng sống dậy trong lòng tôi! Những kỷ niệm đẹp, vui, buồn, chất đầy của thuở học trò sống mãi trong lòng tôi, nhưng trong cuộc đời nữ sinh của tôi, có một kỷ niệm mà tôi dấu kín trong một góc nhỏ của trái tim mình để làm hành trang mang theo đi suốt cuộc đời của tôi!

Trước Tết Mậu Thân, trong một dịp đi dự đám cưới một *cousine*, cô dâu là bà con bạn dì với tôi, năm đó tôi đang học lớp đệ nhị ở Gia Long! Đám cưới tổ chức rất lớn ở *Hotel Continental*, trong bàn tiệc gồm toàn là bạn bè đại học của chú rể, chỉ có riêng tôi lẻ loi một mình là bạn của cô dâu! Tối hôm đó, tôi mặc áo dài rất đơn giản, coi nhà quê lắm, lại nhút nhát nữa và không biết sửa soạn trang điểm như các cô gái khác trong buổi tiệc cưới! Trong bàn tiệc, tôi ngồi cạnh một anh sinh viên tên Chương đang học ngành Kiến trúc sư năm thứ ba, suốt buổi tiệc, anh nói chuyện không ngừng với tôi, anh ta người Bắc nhưng giọng nói rất Nam, hỏi thăm về chuyện học hành của tôi, ra về anh là đàn anh, hỏi tôi sau khi đậu tú tài toàn phần thì sẽ chọn ngành nào để theo học! Tôi trả lời là chưa biết, có thể sẽ ghi tên học ở Văn khoa, hay ở Luật khoa vì bằng tú tài ban C của tôi! Anh ấy liền đề nghị: «*Thảo thi tuyển để học ngành Kiến trúc sư đi, anh sẵn sàng hướng dẫn em!*» Rồi anh hỏi nhà tôi ở đâu, tôi trả lời là ở gần chợ Thái bình, rồi anh hỏi cận kề đường vào nhà và số nhà, nhưng tôi cố tình không trả lời câu hỏi của anh vì tôi không để ý gì nhiều đến anh ấy! Tôi hỏi lại: «*Còn anh Chương ở đâu vậy?*» Câu trả lời của anh khiến tôi nhớ mãi suốt đời, anh nói chuyện vui vẻ và hay đùa giỡn lắm: «*Anh ở gần khu Phú lâm, số nhà rất dễ nhớ, đạn pháo 105 ly bắn tới thì đúng là nhà của anh.*» Tôi mỉm cười và nhớ hoài câu trả lời của anh! Sau buổi tiệc là có khiêu vũ, ai nấy rủ nhau ra sàn nhảy hết chỉ còn có một mình tôi và anh ngồi lại ở bàn, anh nhìn tôi hoài và

cười nói: «*Từ xưa đến giờ, anh gặp rất nhiều cô gái, nhưng lần đầu tiên gặp Thảo, anh rất muốn làm quen với Thảo.*» Tôi trả lời: «*Cám ơn anh nha, nhưng ba má tôi khó lắm, tôi không thể nào quen anh được đâu!*»

Rồi anh mời tôi ra sàn nhảy, tôi trả lời là tôi nhà quê lắm không biết nhảy đầm, anh cứ mời mấy cô ngồi ở bàn khác ra nhảy với anh đi, nhưng anh ta nhất định không nhảy với ai khác, cứ ngồi với tôi cho đến tàn buổi tiệc! Anh đề nghị đưa tôi về, nhưng tôi từ chối vì tôi không muốn anh ta biết nhà và tôi đâu có quen biết gì về anh ta đâu!

Mấy tháng sau khi xảy ra biến cố Mậu Thân, bỗng một hôm, anh tìm đến nhà tôi, ngạc nhiên và sưng sốt hết sức vì tôi đâu có cho anh địa chỉ nhà tôi cho anh! Hỏi ra thì anh đã hỏi thăm cô dâu để biết địa chỉ nhà tôi mà tìm đến và đứng lù lù trước cửa. Tôi quên hẳn anh, không nhớ mặt và cũng không nhớ anh tên gì nữa, vì tôi gặp anh chỉ có một lần ở buổi tiệc cưới và thời gian trôi qua đã hơn 6 tháng thì làm sao tôi nhớ anh là ai? Anh nhìn tôi cười: «*Thảo không nhớ anh sao? Anh là Chương, chúng mình gặp nhau ở đám cưới của Phương đó!*» Lúc đó tôi mới nhớ ra anh, mời anh vào nhà mà lo sợ sẽ bị ba má tôi rầy vì có bạn trai tìm đến nhà! Anh là người thanh niên đầu tiên trong cuộc đời nữ sinh của tôi mà tôi được gặp và quen biết! Anh chào hỏi ba má tôi và nói chuyện huyền thuyên làm như đã quen biết gia đình tôi từ lâu lắm! Anh cho biết là anh cùng một nhóm sinh viên tình nguyện ra Huế để giúp đỡ các nạn nhân bị Việt cộng bao vây Mậu Thân năm đó! Anh nói anh suýt chết mấy lần vì Việt cộng pháo kích ngày đêm! Anh ở Huế hơn hai tháng, anh nói: «*Lúc ở Huế, anh nhớ và nghĩ đến Thảo luôn, nên về tới Sài gòn, anh liền hỏi thăm địa chỉ nhà để tìm gặp Thảo, và lần này anh xin phép ba má Thảo cho anh và Thảo quen nhau!*» Anh đến nhà gặp gỡ tôi vài lần thì anh trở ra Huế, anh hoạt động rất hăng hái trong Tổng hội sinh viên, bất kể tình hình nguy hiểm ngoài Huế lúc bấy giờ!

Sau lần trở ra Huế, tôi không biết anh trở lại Sài gòn lúc nào mà không thấy anh đến tìm gặp tôi nữa! Bỗng một hôm, cô em gái của anh tìm đến nhà tôi, trao cho tôi một bao thư trong đó có một quyển sách kinh và một xâu chuỗi lần hạt, cô em gái vừa khóc vừa kể: «*Anh Chương lái xe gắn máy, đang đi trên đường Phan Đình Phùng, bị một xe camion lách để qua mặt đụng phải, anh té xuống đường, chớ vào nhà thương anh vẫn còn tỉnh táo lắm, nhưng vì đầu anh bị đập xuống đường động lên sọ não, đến nửa khuya thì anh bất tỉnh và ra đi lặng*

lẽ! Sau đám tang, cả nhà sắp xếp đồ đạc của anh thì tìm thấy quyển kinh và xâu chuỗi này, mà gia đình em theo Phật giáo, như vậy có lẽ anh có quen ai đó theo đạo Công giáo, nên em tìm đến anh Phương để hỏi xem anh Chương có quen ai theo đạo Công giáo không, anh Phương cho biết chỉ có chị là người theo đạo Công giáo mà thôi, thì ra anh Chương quen chị mà không bao giờ nói gì về chị cho gia đình biết hết! Bây giờ, em xin gửi lại chị hai kỷ vật của anh Chương!» Tôi bùi ngùi cầm hai kỷ vật của anh mà ghen ngào không biết nói gì nữa! Vì thật ra, tôi và anh chỉ mới quen nhau và gặp nhau có vài lần, chỉ là chuyện một người con trai và một người con gái quen nhau, chỉ là bạn với nhau và tình cảm đối với nhau cũng chưa sâu đậm lắm!

Thời gian thấm thoát trôi qua, tôi và gia đình đã định cư ở Canada, anh ra đi không một từ biệt với tôi đã hơn 15 năm, trong một dịp rất tình cờ, em trai tôi có quen một người bạn rất giỏi về bói toán, một hôm đến nhà chơi và bói bài cho tôi! Lúc sắp xếp xong các lá bài, thằng bạn của em tôi trầm ngâm rất lâu và nói với tôi : *«Có một người đàn ông khuất mặt lúc nào cũng theo ở bên cạnh chị!»* Nhìn vào lá bài thì đúng như vậy, có một người đàn ông đứng bên cạnh của tôi, tôi nói với thằng bạn của em tôi: *«Chắc là ông bà nội hay ông bà ngoại chứ gì!»* Nó nói: *«Người này là một người đàn ông rất trẻ đi*

theo chị và phò hộ cho chị, giúp chị thoát khỏi những khó khăn, hoạn nạn mà chị gặp phải!» Ngay lúc đó, tôi nhớ liền đến anh Chương, mặc dù thời gian đã trôi qua lâu rồi! Tôi không còn nhớ rõ gương mặt của anh ra sao nữa, vì gặp nhau có vài lần ở tại nhà chứ tôi và anh chưa hề có hẹn hò đi chơi riêng với nhau lần nào.

Tôi nhớ mãi đến anh vì câu nói: *«Pháo đạn 105 ly bắn tới là nhà của anh!»* Cũng vì câu trả lời này của anh mà làm cho tôi nhớ đến anh mãi mãi, nhớ suốt đời! Và cũng vì anh là người con trai đầu tiên mà tôi quen biết! Tôi cũng không hiểu tại sao tôi và anh không yêu thương nhau? Có lẽ thời gian quen biết giữa tôi và anh quá ngắn ngủi, hay có lẽ con người của anh đầy nhiệt huyết, hăng say hoạt động đấu tranh cho lý tưởng, ngược lại với tôi, một người con gái nhút nhát, không dám làm chuyện gì hết và cũng không dám biểu lộ tình cảm của mình cho người khác biết!

Tôi hy vọng linh hồn anh sẽ đi theo tôi mãi mãi suốt cuộc đời của tôi để phò hộ cho tôi vượt qua những khó khăn trở ngại của cuộc đời, để cho tôi tìm thấy một chút «sưởi ấm tình thương» mỗi khi tôi nhớ đến anh!

Mùa hè 2008
Thảo Nguyễn